

---

*Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik,
felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbjára ült. Azok
pedig elmentek, hirdették az igét mindenütt, az Úr pedig
együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést
a nyomában járó jelekkel. Mk 16, 19-20*

HÚSVÉT UTÁNI 6. VASÁRNAP, 2021.05.16.

Ha elmegyek, hiányozni fogok? – Mindannyiunkban van annyi nárcizmus, hogy erre a kérdésre „igen” választ szeretnénk kapni azért, mert akkor az azt fejezi ki, hogy valakinek fontos vagyunk, hogy valaki szeret minket. Jó dolog ezt a fontosságot érezni.

Viszont mindannyiunknak van olyan személy is, aki hiányozna, ha elmenne, vagy éppen már hiányzik is, mert már el kellett mennie. Hiányzik, mert szeretjük, mert szeretünk beszélgetni vele, szeretünk közösen átélni pillanatokot, szeretjük, mert közös emlékeink vannak, és még lehetne sorolni.

Ha elmegyek, hiányozni fogok? – Kérdezhetne volna Jézus is tanítványait mennybemenetele előtt, és kérdezhetne ma minket is. Jézus ugyanis évekig tanítványaival volt. Együtt éltek át élményeket, a tanítványok szerettték hallgatni Jézust, rá mindig lehetett számítani, mindig tudott adni reménységet, útmutatást, mindig tanulhattak valamit tőle. Egyszerűen jó volt Jézussal lenni. Talán ők sem gondoltak bele abba (és talán éppen ezért fájtnak annyira látniuk a megfeszített Jézust), hogy egyszer ennek a természetes és elronthatatlannak érzett kapcsolatnak vége kell lennie. Mi lesz utána? Jézus felment a mennybe. Marad a távolság, és marad itt nekünk az ő hiánya. Mihez kezdhet most az ember? Mit lehet ezzel kezdeni ma?

Nehéz kérdés a távolság kérdése. Hol van most Jézus? Gyermeki hittel a mennyországot valahogy ott a felhők felett képzeljük el, de felnőttként, mikor már többet tudunk a világról, már nem igazán így képzeljük el. Legalább is nem vesszük ezt igazán komolyan. Hol van akkor egyáltalán az Isten?

A távolságról az jutott eszembe, hogy Isten és ember közötti távolságról általában érzelmeink függvényében gondolkodunk. Ha minden rendben van

valakinek az életében, ha minden sikerül, ha minden gördülékenyen megy, akkor hajlamosak vagyunk azt mondani, hogy igen, érzem Isten közelségét, érzem áldását, minden rendben van. Viszont ha rossz dolgok történnek velünk, ha kudarc ér, ha jön a magány és a kétségbeesés érzése, akkor már egyből azt mondjuk, hogy olyan távol van tőlünk Isten, hogy már el is hagyott, már igazából nincs is.

A Biblia elején, a teremtéstörténetben van egy gyönyörű leírás arról, hogy milyen az, amikor Isten közel van az emberhez, amikor közöttünk élt: „Isten az alkonyati szellőben ott járt-kelt a kert fáinak között”. Ez a szent kapcsolat szakadt meg akkor, amikor az ember elfordult Istentől. Milyen ironikus, hogy Isten és ember közötti távolságot nem az Isten, hanem éppen ellenkezőleg, az ember generálta és ma is generálja azzal, hogy azt mondja, nincs rá szükségem! Nekem nem kell az Isten, nem kell, hogy valaki megmondja, mit kell tennem, hogy valaki vigyázzon rám. Nagyszerű vagyok már, tudok magamra vigyázni, majd csak magamra számítok! Mint a tékozló fiú a példázatban az apjának. Ezt jelenti a távolság Isten és ember között.

Van egy történet, ami arról szól, hogy az állatok a dzsungelben egy reggel arra ébrednek, hogy egy hatalmas fal veszi körbe a legjobb legelőt és patakokat, és sehogy sem tudnak átjutni a fal túloldalára. Nem lehet átmászni a falon, nem lehet megkerülni, nem lehet átfúrni alatta. Nem tudnak átjutni, bármennyire is szeretnék. A történet tanulsága az, hogy ugyanilyen fal (a bűneink) választ el minket Istentől és a mennyországtól. De az evangélium üzenete pedig éppen az, hogy van egy ajtó is. Jézus mondja: „Én vagyok a juhok ajtaja. Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”. Jézus az, ami összeköt.

Luther Márton arra a kérdésre, hogy hol van Krisztus, így válaszolt: „Itt van velünk, és azért foglalt helyet a mennyben, hogy közel legyen hozzánk.” Nem távolabb került tőlünk, hanem sokkal közelebb. A mennyország nem valami távoli helyen van, hanem itt van közöttünk. Azok között van, akik megélik Isten dicsőségét. Lehet ez egy gyülekezeti közösség is! Jézus pedig nem úrt hagyott maga után, hanem betöltötte a maradék lyukat, hidat épített a hatalmas szakadék fölött, áttörte a hatalmas falat, ami elválasztott Istentől. Jézus óta nincs, ami elválaszt Istentől. Jézus nem elment, hanem mennybemenetelével éppen, hogy közelebb jött hozzánk.

Ámen.